

ΑΠΟΨΗ

Μη φοβάστε το Ελσίνκι, κύριε Σημίτη...

Τα τελευταία χρόνια η ελληνική διπλωματία έδωσε σειρά μαχών στην Ευρωπαϊκή Ένωση και επέτυχε την κατοχύρωση πλαισίου προϋποθέσεων για την εισδοχή νέων κρατών - μελών.

Η ελληνική εστίαση αφορούσε, προφανώς, την περίπτωση της Τουρκίας. Η

κυβέρνηση του Κώστα Σημίτη είχε σημαντικό μερίδιο στη διαμόρφωση των κριτηρίων της Κοινογνώμης και των όρων που αποφάσισαν δύο φορές οι «15», στο Λουξεμβούργο και το Κάρνιφ.

Όμως, τίποτε απ' όλα αυτά δεν θα ήταν εφικτό εάν δεν υπήρχε η σαφής βούληση των άλλων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων να μην επιτρέψουν αλλοίωση του ευρωπαϊκού πολιτικού και οικονομικού μοντέλου.

Η αναγκαστική αποδοχή των όρων αυτών, από οιαδήποτε χώρα επιθυμεί να συνδεθεί με τους θεσμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν αποτελεί αποκλειστικά ελληνική «νίκη». Αποτελεί δικλίδα ασφαλείας που, ούτως ή άλλως, θα δημιουργούσαν οι

Ευρωπαίοι εταίροι μας, ακόμα κι αν η ελληνική διπλωματία αδιαφορούσε. Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η ύπαρξη σήμερα ενός αρκετά αυστηρού πλαισίου προδιαγραφών, στο οποίο οφείλει να υπακούσει κάθε χώρα που εισέρχεται σε ευρωπαϊκή τροχιά.

Κατά τον ίδιο τρόπο που η Ελλάδα υποχρεούται να υπακούσει στα κριτήρια του Μάαστριχτ και του Άμστερνταμ για να εισέλθει ως ισότιμο μέλος στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Αυτό το πλαίσιο προδιαγραφών αποτελεί «κοινοτικό κεκτημένο», και έστω και αν σημειώνονται κατά καιρούς παρεκκλίσεις, επί της ουσίας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Δυστυχώς, τίποτε απ' όλα αυτά δεν μιμναινει στο τραπέζι της δημόσιας συζήτησης που γίνεται στη χώρα μας ενόψει της κρίσιμης μάχης του Ελσίνκι. Τουναντίον, η αντιπαράθεση διεξάγεται πάνω σε μία στρέβλωση της πραγματικότητας. Μια στρέβλωση που, όσο κι αν θεωρηθεί θεμιτή λόγω του προεκλογικού κλίματος, αγγίζει τα όρια της εθνικής αξιοφρένειας.

Είναι δηλαδή δυνατόν, αφενός να παραδεχόμαστε ότι η ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας συμφέρει τη χώρα κι αφετέρου να συζητούμε την πιθανότητα άσκησης του δικαιώματος της αρνησιουρίας;

Είναι δυνατόν όλη η συζήτηση να εστιάζεται στην ανάγκη αποδοχής συγκεκριμένων όρων από την Τουρκία, οι οποίοι όμως εμπεριέχονται σε όλες τις πρόσφατες ευρωπαϊκές αποφάσεις και συλλογισμών πλέον θεσμικό πλαίσιο για τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Η ευρωπαϊκή πραγματικότητα είναι -σε όλα τα παραπάνω ζητήματα- απολύτως συγκεκριμένη:

Ουδείς εκ των «14» επιθυμεί να ενσωματώσει στους ευρωπαϊκούς

θεσμούς περιφερειακές εστίες κρίσης. Γι' αυτό και θα κωλυσιεργούν όσο περισσότερο μπορούν την τελική εισδοχή της Κύπρου (ελλείποντας στην επίλυση του πολιτικού προβλήματος)

Όπως θα κωλυσιεργούν ακόμα περισσότερο την εισδοχή μιας

υπανάπτυκτης και οιονεί επικίνδυνης χώρας όπως η Τουρκία.

Οφείλουν ωστόσο να αποδώσουν στην Τουρκία το καθεστώς υποψήφιας χώρας. Για λόγους πολιτικού και οικονομικού συμφέροντος και διότι, όπως πιστεύουν, έτσι θα διασφαλίσουν την πολιτική (κεραλική) σταθερότητα στην Τουρκία και τις γεωπολιτικές ισορροπίες στην ευρύτερη περιοχή.

Η Ελλάδα έχει κάθε συμφέρον να συνταχθεί με αυτή την προοπτική. Διότι έτσι βάζει από το «παράθυρο» στην Ευρώπη και τις δικές της εκκριμότιμες με την Τουρκία. Και γιατί αναγκάζει την Τουρκία να τεθεί υπό την αυστηρή ευρωπαϊκή επίτηρηση.

Η ιεροβολή όρων και αντιαλλαγμάτων, χρήση ως τακτική μαξιμαλισμού στην

πρώτη φάση των διαπραγματεύσεων, δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τέλους.

Η επιβεβαίωση του «κοινοτικού κεκτημένου» αρκεί. Κι αυτό είναι απολύτως εφικτό.

Ο Κώστας Σημίτης γνωρίζει όρια όλα τα παραπάνω. Κινδυνεύει όμως να φτάσει στο Ελσίνκι υπό καθεστώς εσωτερικής ηρικλογικής σμπρείας. Να προβεί, δηλαδή, σε χειρισμούς όχι προς το συμφέρον της χώρας, αλλά προς το στενό κομματικό συμφέρον ενόψει εκλογών.

Και ανοητί η ανησυχία του μετά τις τροχιοδεικτικές βολές του Κώστα Καραμανλή. Υπαρκτός ο φόβος εκτόξευσης βαρύαιτων καταγγελιών περί μειοδοσίας από την αξιωματική αντιπολίτευση.

Η πραγματικότητα όμως δεν θα δικαιώσει τη Νέα Δημοκρατία που παραπαίει μεταξύ ενός ανέξοδου εθνικισμού και ενός επικίνδυνου προεκλογικού λαϊκισμού. Ούτε τους πληκτικούς δικηγόρους της αδράνειας που ενδημούν, δυστυχώς, στο κυβερνητών κόμμα και σπεύδουν να υποθηκεύσουν τις προοπτικές της χώρας στον βωμό του πολιτικού-προεκλογικού κόστους.

Αυτό το απόστημα πρέπει κάποτε να σπάσει. Ακόμα κι αν αυτό σιοικίσει εκλογικά. Ας αφήσουμε επιτέλους να κρίνει η ελληνική κοινωνία ποιο είναι το σωστό και ποιο όχι. Και όχι οι θερμόντες την τέχνη του τακτικισμού που μόνο ήπιτες έχουν καταγράψει μέχρι σήμερα.

Εν τέλει, στο Ελσίνκι θα κριθούν οι πολιτικά γενναίοι και όσοι διαθέτουν πραγματικό όραμα για τη χώρα. Κι αυτό πρέπει να έχει κατά νου ο Κώστας Σημίτης...

skotrotsos@pegasus.gr

Ο Κ. Σημίτης κινδυνεύει να φτάσει στο Ελσίνκι υπό καθεστώς εσωτερικής προεκλογικής σμπρείας...